

סדר הכנסת

סדר הכנסת ספר תורה

סדר הכנסת

סדר הכנסת ספר תורה

כתיבת האותיות

לובשים בגדי שבת. מתאספים בבית ששם ספר התורה לנמור את כתיבת הספר. מדליקים שתי נרות. פותחים הספר החדש. ומכבדים הנאספים בכתיבת האותיות.

אין לכתוב אות בס"ת, ואין לננוע ביריעה, ללא נטילת ידים ויזהרו שהידים יהיו מנוגבים היטב שלא ישחיתו האותיות או היריעה.

יש בוחרים לכתוב אות כמו האות הראשונה של שם.

טרם הכתיבה אומר:

"אני כותב לשם קדושת ספר תורה"

יש לבטא זאת היטב בפה, להבין את האמירה

ולזהדר לא לשוח בין האמירה לכתיבה

במילוי האותיות החלולות יש להקפיד למשוך הדיו על הקלף בצורת כתיבה ולא להטיף הדיו שיתמלא מעצמו.

כותבי האותיות והנוכחים שם מתכבדים במגדנות ומיני לעק"ך. שותין לחיים ומאחלים מזל טוב זה לזה.

האות האחרונה כותב בעל הספר. מאחלים לו מזל טוב ומברכים אותו על שזכה לקיים מצוה גדולה זו של כתיבת התורה.

שעת כתיבת האותיות הוא עת רצון לתפילות לו וליוצאי חלציו להצלחה בתורה בבני חיי ומוזני.

השלמת הספר וגלילתו

גמרו לכתוב, ממתנים שיחייבש הדיו.

בינתיים מזמר החזן עם הקהל:

עַל הַבַּל יִתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ
שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּעוֹלָמוֹת
שֶׁבְּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. בְּרָצוֹנוֹ וּבְרָצוֹן יִרְאִיו וּבְרָצוֹן כָּל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל הַבְּרִיּוֹת אֱלֹהֵי כָּל הַנִּפְשׁוֹת.
הַיּוֹשֵׁב בְּמִרְחַבֵי מְרוֹם הַשָּׁמַיִם שְׁמִי קָדָם. קְדֻשָּׁתוֹ עַל תְּחִילוֹת
וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כְּסֵא הַכְּבוֹד: וּבִכְן יִתְקַדַּשׁ שְׁמוֹ בָּנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל
חַי. וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חֲדָשׁ. בְּכַתוּב, שִׁירוֹ לֵאלֹהִים זָמְרוּ שְׁמוֹ. סְלוּ
לְרֶכֶב בְּעֶרְבוֹת בְּיָה שְׁמוֹ וְעֲלוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עֵין בְּעֵין בְּשׁוּבוֹ אֶל
נֹתָנוּ. בְּכַתוּב, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב יי צִיּוֹן: וְנֹאמַר, וְנִגְלָה כְּבוֹד יי
וְנִרְאוּ כָּל בְּשָׂר יַחְדָּו. כִּי פִי יי דָּבָר:

גוללים הם"ת לאמצעו

מכבדים בחגבהה (אין לכבד את בעל הספר)

המגביה פותח הספר ומראה לעם

ואומרים:

זֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

עַל פִּי יי יִחַנוּ וְעַל פִּי יי יִסְעוּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי יי שְׁמְרוּ עַל פִּי יי בֵּיד

מִשָּׁה:

(תורת יי תמיסה משיבת נפש עדות יי נאמנת מהביטת פתי:)

סוגרים הספר כמו שהוא גלול באמצעו, מלבישים האבנט והמעיל

(חבתי וכלי חכמה מלביש בעל הספר אח"כ קודם שמברך שהחיינו)

הוצאת הספר

הקהל אומר:

לך "הגדלה והגבורה והתפארת והנצח והתוד כי כל בשמים ובארץ לך
"הממלכה והמתנשא לכל לראש: רוקמו "אלהינו והשתחו
להם רגליו קדוש הוא: רוקמו "אלהינו והשתחו להר קדשו כי קדוש "אלהינו:

בעל הספר מתכבד בהחזקת הספר והוצאתו מהבית
לוקח הספר ביד ומלבישו בכתר וכלי קדוש נאים
(או לובש בגד חדש או פרי חדש)

ומברך בקול רם:

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקימנו,
והגיענו לזמן הזה:

מחבקין ומנשקין הס"ת לחבב המצוה.

מתחילים ביציאה ואומרים:

ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה יי ויפצו איביך
וינסו משנאיך מפניך: אתה תקום תרחם ציון כי
עת לחננה כי בא מועד: כי מציון תצא תורה ודבר יי
מירושלם:

הולכים עם הספר עד לפתח הבית.

החזן מכריז:

הבו ליי כבוד שמו השתחו ליי בהדרת קדש:

הבו ונחלק כבוד לתורה:

ברחובה של עיר

מוציאים את הספר לרחובה של עיר בפומבי גדול, וברוב עם, בשירה ובזמרה מן הבית עד ההיכל. הס"ת הולך בראש בתוך החופה והציבור אחריו. אין להקדים לפני הס"ת רק דרך ריקוד עם הפנים כלפי הס"ת כמו שמרקדין לפני הכלה.

אנשים נשים וטף מלווים את השמחה מיציאתה עד ביהכנ"ס. יש לשמור על הפרדה באופן שלא יבואו לידי תערובת. כל המתקרב אל הספר נושקו בפה ומחבקו כזרועותיו. ונוהגים להביא התינוקות לנשק את התורה.

חזנים ובעלי שיר הולכים ומלווים הספר בשירות ותשבחות. והנערים מלווים עם אבוקות ונרות דולקות ועושים מחם שורות לפני הס"ת.

בעל הספר מכבד לאנשים הרבה בהחזקת הספר תחת החופה. ראוי שהכיבוד יהיה לפי הסדר כמו בקריאת התורה כהנים ולוויים וכן לא לכבד אב ובנו או שני אחים יחד.

המקבל את הספר נושאו בכבוד. מחזיקו בימינו. אוהזו בידים ללא חציצה, אין ללבוש כפפות. אין לדחוק ולהידחק כשהספר בידו. אסור לסרב כשמכבדים אותו בהחזקת ספר התורה. אין למסור הספר לאחר, שלא יראה עליו כמשא. ועל הנבאים לשים לב לא ליתן את הספר זמן רב למי שאינו יכול.

נהגו שכל מי שנחבד בקבלת הספר אומר הפסוק:

יִמְסִינִי בְּאֵזְרֵךְ מִשְׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ מִהֶרֶץ פֶּאֶרָן
וְאַתָּה מְרַבֵּת קֶדֶשׁ מִיְמִינוּ אֵשׁ דָּת לְמוֹ:

הַיְתִיבִי הַמְנַהֲגִים - כְּתִיבֵת וְהַכְנִסֵת סֵפֶר תּוֹרָה / דְּבוּרָקֶס, אֲלִיקוּם בֶּן יִשְׁעִיהוּ אֲרִיָּה (עמוד 77) 34893

קבלת פני הספר

עם התקרב ספר התורה. נכנסים לביהכנ"ס עשרה אנשים לפחות

פותחים הארון

אומרים:

וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קִיּוּמָה יי וַיַּפְצוּ אִיכָיֶד וַיָּנֶסוּ מִשְׁנֵאִיךְ מִפְּנֶיךָ:
כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְדָבָר יי מִיִּירוּשָׁלַם: בְּרוּךְ שְׁנֵתֵן תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּקֶרְשָׁתוֹ

מוציאים את כל ספרי התורה שבארון, סוגרים הארון.

מוליכים את ספרי התורה עד פתח ביהכנ"ס מבפנים ממתינים שם לקבל
פני הספר החדש

אין להוציא ספרי התורה חוץ לבהכנ"ס

ואם הפרוודור או העזרה פתוחה לרשות הרבים אין להוציא אף לשם

מכבדים אדם חשוב לחכמים הס"ת החדש לתוך בהכנ"ס

ויחד עם כל ספרי התורה

רוקדים ומזמרים בכל עוז בזמירות ותשבחות

מכבדים שוב בהחזקת הספר לאנשים רבים עד ההכנסה לארון
הקודש, כמו בהקפות של שמחת תורה. נהגו הנשים להשליך
ממתקים מעזרת נשים (כמו לחתן) והוא סגולה לפרנסה בנקל

בגמר השירה מחזירים את כל הספרים לארון הקודש

משאירים הספר החדש בחוץ

סוגרים הארון

ההכנסה לארון

אחד מהציבור מתכבד בהחזקת הספר

החזון אומר עם הציבור פסוק בפסוק:

**לְדֹר מְזֻמָּר לִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תָּבֵל וַיֵּשְׁבִי בָּהּ: כִּי הוּא עַל יָמִים
יִסְדָּה וְעַל גְּתֻרוֹת יִכּוֹנְנֶנָּה: מִי יַעֲלֶה בְּתֵר יִי וּמִי יָקוּם בְּמָקוֹם
קִדְשׁוֹ: גָּמִי כַפִּים וְכֵר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לִשְׂוֹא נִפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע
לְמַרְמָה: יִשָּׂא בְּרַכָּה מֵאֵת יִי וְצִדְקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דֹּר דִּרְשִׁיו
מִבְּקָשֵׁי פִנִּיךָ יַעֲקֹב סֵלָה:**

בעל הספר פותח הארון

החזון ממשיך עם הציבור:

**שָׂאוּ שְׁעָרִים רִאשִׁיכֶם וַהֲנִשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַקְּבוּד: מִי זֶה
מֶלֶךְ הַקְּבוּד יִי עֶזְרוּ וְגִבּוֹר יִי גִבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים רִאשִׁיכֶם וַשָּׂאוּ
פִתְחֵי עוֹלָם וַיָּבֹאוּ מֶלֶךְ הַקְּבוּד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַקְּבוּד יִי צָבָאוֹת הוּא
מֶלֶךְ הַקְּבוּד סֵלָה:**

החזון לוקח הספר ואומר עם הציבור פסוק בפסוק בניגון ימים נוראים:

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יִי אֱלֹהֵינוּ יִי אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ. גָּדוֹל אֱדוֹנֵינוּ. קָדוֹשׁ שְׁמוֹ
גָּדְלוֹ לִי אֱתִי, וְנִרְמָסָה שְׁמוֹ יִחְדּוּ:
יִתְלַל אֶת שֵׁם יִי כִּי נִשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ לְכֹדֹד

הקול עם החזון אומר:

הוֹדִי עַל אֶרֶץ וְשָׁמַיִם: נִרְם קֶרֶן לַעֲמֹ
תִחַלֶּה לְכָל חַסִּידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קִרְבֵּי תִלְלוּת:

בעל הספר לוקח הספר בחיקו ומתכבד בהכנסת ספר התורה לאה"ק

בְּקוֹל רִינָה וְהַמּוֹן חוֹגֵג בְּשִׂמְחַת הַתּוֹרָה

וזהו עיקר "הכנסת ספר תורה"

אחר ההכנסה

סוגרים הארון ואומרים:

ובְּנִיחָה יאמר שובָה יי רַבָּבוֹת אֵלֶּפֶי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יי לְמִנּוּחָתְךָ
אתָה וְאֶרֶז עֶזְרָה: כְּהִנִּיךְ יִלְבְּשׁוּ צִדֵּק וְחִסְדִּיךְ יִרְנְנוּ: בְּעֶבֶר
דָּוִד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֶׁב פָּנֵי מִשִּׁיחֶךָ: כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרַתִי אֵל
תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתַמְכִּיָּה מְאֹשֶׁר: דְּרָכֶיךָ דְּרָכֵי
נֶעֱם וְכָל נְתִיבָתֶיךָ שְׁלוֹם: הִשִּׁיבֵנו יי אֱלֹהֶיךָ וְנִשְׁוֹבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ
בְּקֶדֶם:

עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח

לְאֶדֶן הַכֹּל. לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית. שְׁלֹא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי
הָאֲרָצוֹת. וְלֹא שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה. שְׁלֹא שָׁם חָלַקְנוּ בָהֶם
וְגוֹרְלָנוּ כָּכָל הַמוֹנֵם: שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהַכֵּל וְרִיק וּמִתְפַּלְלִים אֵל
אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ: וְאֲנַחְנוּ בּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אֶרֶץ.
וּמוֹשֵׁב יָקָרוֹ בְּשָׁמַיִם מְמַעַל. וְשֹׁכֵנֵת עִזּוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא
אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֵמֶת מְלִכְנוּ. אָפֶס זִלְתּוֹ. בְּכַתוֹב בְּתוֹרָתוֹ.
וַיֵּדַעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְכַבֵּד. כִּי יי הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם
מְמַעַל וְעַל הָאֶרֶץ מִתַּחַת. אֵין עוֹד:

עַל בֶּן נִקְוָה לֵךְ יי אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת מִתְרָה בְּתַפְאֶרֶת עֶזְרָה. לְהַעֲבִיר
נְלוּלִים מִן הָאֶרֶץ. וְהָאֱלִילִים בְּרוֹת יִכְרָתוֹן. לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שְׁדִי. וְכָל בְּנֵי בֶשֶׁר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֱלֹהֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי
אֶרֶץ. יִכִּירוּ וַיֵּדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל. כִּי לֵךְ תִּכְרַע כָּל בָּרִךְ. תִּשְׁבַּע כָּל
לְשׁוֹן. לִפְנֵיךָ יי אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְגַּבֵּן. וַיִּקְבְּלוּ
בָּלֶם אֶת עַל מַלְכוּתְךָ. וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מִתְרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת
שֶׁלְּךָ הִיא וְלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד. בְּכַתוֹב בְּתוֹרָתְךָ. יי יִמְלֹךְ

לעולם ועד: ונאמר. ויהי יי למלך על כל הארץ. ביום ההוא יהיה יי
אחד ושמו אחד:

קריש יתום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (קהל אמן:) בעלמא די ברא ברעותה וימליך מלכותיה
בתיכון וביוסיכון ובתיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן:
(קהל אמן:)

(קהל וחזן)

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא:

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתחדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא.
ברוך הוא. (קהל בריך הוא:). לעלא מן כל ברבא ושירתא חשביתא
ונחמיתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל
ישראל. ואמרו אמן: עושה שלום (בעשיית - השלום) במרומו הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל ישראל ואמרו אמן:

מנהג ליטא לומר "ארון עולם".

אדון עולם אשר מלך. בטרם כל יציר נברא: לעת געשה
בהפצו כל. אזי מלך שמו נקרא ואחרי בכלות הכל.
לבדו ימלך נזרא: והוא היה והוא הנה. והוא יהיה בתפארה:
והוא אחד ואין שני. להמשיך לו להחפירה: בלי ראשית בלי
תכלית. ולו העז והמשגרה: והוא אלי וחי גואלי. וצור חבלי
בעת צרה: והוא נסי ומנום לי. מנת כוסי ביום אקרא: בידו
אפקיד רוחי. בעת אישן ואעירה: ועם רוחי גוייתי. יי לי ולא
אירא:

מברכים "מי שברך" לבעל הספר (הנוסח ראה להלן עמ' כב)
עושים סעודת מצוה חשובה בבשר ויין ודורשים בה לכבוד
התורה.

קריאת התורה

נהגו בהרבה קהילות שאתר הכנסת הספר החדש לארון, מוציאים אותו שוב לקריאת התורה בציבור.

ואולם הרבה לא נהגו בקריאה זו וכך גם מנהג ירושלים.

פותחים הארון ואומרים הפסוקים של הוצאת ס"ת

וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרֶן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יי וַיַּפְצוּ אִיכָבֶד וַיְנָסוּ
מִשִּׁנְאִיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יי
מִירוּשָׁלַם: בְּרוּךְ שְׁנַתֵּן תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתוֹ

בְּרִיד שְׁמָה דְּמֵרָא עֲלֵמָא. בְּרִיד בְּתֵרֵד וְאַתְרֵד. יְהֵא רְעוּתֵד
עִם עָמֵד יִשְׂרָאֵל לְעֵלָם. וּפְרָקוּן יְמִינֵד אַחְזִי לְעָמֵד בְּבֵית
מִקְדָּשֵׁד. וְלֹא־מִטּוּי לָנָא מִטּוּב נְהוּרֵד וְלִקְבֵּל צְלוּתָנָא בְּרַחֲמִין.
יְהֵא רְעוּא קְדָמֵד דְּתוּרִיד לֹן חִיין בְּמִיבּוּתָא. וְלֵהוּי אָנָּא פְקִידָא
בְּגוּ צְדִיקָיָא. לְמַרְחָם עָלֵי וְלִמְנַטֵּר יְתִי וְיֵת בָּל דִּי לִי וְדִי לְעָמֵד
יִשְׂרָאֵל. אֲנֵת הוּא זֶן לְכֵלָא וּמִפְרָגָם לְכֵלָא. אֲנֵת הוּא שְׁלִיט עַל
כֵּלָא. אֲנֵת הוּא דְשְׁלִיט עַל מַלְכָּיָא. וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אָנָּא
עֲבָדָא דְקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא דְסְגִידָנָא קָמָה וּמִקְמִי דִיקֵר אֲוִרִיתָה
בְּכָל עֵדוֹ וְעֵדוֹ. לֹא עַל אָנָּשׁ רְחִיצָנָא וְלֹא עַל בֵּר אֱלֹהִין
סְמִיכָנָא. אֱלֹא בְּאֱלֹהָא דְשִׁמְיָא. דְּהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט וְאֲוִרִיתָה
קְשׁוּט וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט. וּמִסְנָא לְמַעַבְד טַבּוֹן וְקְשׁוּט. בֵּה אָנָּא
רְחִיץ. וְלִשְׁמָה יִקְרָא קְדִישָׁא אָנָּא אִמֵּר תְּשַׁבְּחֵן. יְהֵא רְעוּא
קְדָמֵד דְּתַפְתַּח לְבָאֵי בְּאֲוִרִיתָא. וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין דְּלְבָאֵי
וְלְבָא דְכָל עָמֵד יִשְׂרָאֵל. לְטַב וְלַחֲיִין וְלִשְׁלָם:

מוציאים הספר החדש

קורין מ"מעונח" עד סיום התורה. יש קוראים עם ברכה ומחלקים
הקריאה לנ' קוראים. יש קוראים בלא ברכה בקריאה אחת (ויש מתחילים
מ"ויעל משה" עד הסיום, ללא ברכה וללא הפסקה).

בעל הספר מתכבד בעלייה המסיימת את התורה. עושים לו מי שברך.
 ויש נהגו אף לאחל לו "מוזל טוב". נכתב הספר ע"י הציבור, בוחרים
 אחד מהם לעלות לתורה. ועושים מי שברך לכל התורמים.
 לא בירך שהחיינו בגמר הכתיבה, יברך בלחש עתה, סמוך לעלייה
 ראשונה שלו לספר החדש.

העולה אומר: **בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְּבָרֵךְ:**
 הקהל עונים: **בָּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**
 העולה חוזר: **בָּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**

ומברך העולה לפני הקריאה:

**בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר
 בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ
 אַתָּה יְהוָה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:**

**מַעֲנֶה אֱלֹהֵי קָדֶם וּמִתַּחַת זֶרַעַת עוֹלָם וַיַּגְרֵשׁ מִפָּנֶיךָ אֹיֵב
 וַיֹּאמֶר הַשָּׁמַיִם: וַיִּשְׁכַּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּרָד עֵין יַעֲקֹב אֵל
 אֶרֶץ דָּגָן וְתִירֹשׁ אֵף שָׁמִיז יַעֲרָפוּ מֵלֵ: אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי
 כְמוֹדָה עִם נוֹשָׁע בִּידוּהָ מִגֵּן עֶזְרָה וְאֲשֶׁר חָרַב נִאֲוֹתָה וַיִּכְחָשׁוּ
 אִיבֵיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל בְּמוֹתֵימוֹ תִּדְרֹךְ: ס שֵׁנִי וַיַּעַל מִשָּׁה
 מִעֲרֶבֶת מוֹאָב אֵל הָר נֹבֵן רֹאשׁ הַפִּסְגָּה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי יְרֵחוֹ
 וַיִּרְאֶהוּ יְהוָה אֶת כָּל הָאָרֶץ אֶת הַגִּלְעָד עַד דָּן: וְאַתָּה כָּל נִפְתָּלִי
 וְאַתָּה אֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה וְאַתָּה כָּל אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם
 הָאֲחֵרִים: וְאַתָּה הַנֶּגֶב וְאַתָּה הַבְּכָר בִּקְעַת יְרֵחוֹ עִיר הַתְּמָרִים עַד
 צֶעֶר: שְׁלִישִׁי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַתָּה הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
 לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלַיַּעֲקֹב לֵאמֹר לְזֶרַעְךָ אֶתְנַנֶּה הָרְאִיתִיךָ
 בְּעֵינֶיךָ וְשָׂמָה לֹא תַעֲבֹר: וְיָמָת שֵׁם מִשָּׁה עַבְדְּ יְהוָה בְּאֶרֶץ**

מוֹאֵב עַל פִּי יְהוָה: וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּנִל בְּאֶרֶץ מוֹאָב מִן הַבַּיִת
 פָּעוֹר וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וּמִשָּׁה בִן מֵאָה
 וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בָּמָתָה לֹא כָהֵתָה עֵינֶיהָ וְלֹא גָם לָחָה: וַיִּבְכּוּ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת מִשָּׁה בְּעֶרְכַּת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּתְּמוּ יָמֶיהָ כִּי
 אָבֵל מִשָּׁה: וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מֵלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ כִּי סָמַךְ מִשָּׁה אֶת
 יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֱלֹהֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֶת מִשָּׁה: וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כַּמִּשָּׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יְהוָה
 פָּנִים אֶל פָּנִים: לְכָל הָאֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לְפָרְעֹה וּלְכָל עַבְדָּיו וּלְכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם
 הַיּוֹם הַזֶּה וְלְכָל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה לְעֵינֵינוּ כָּל
 יִשְׂרָאֵל:

יש מכריזים אחר הקריאה:

חֹזֶק חֹזֶק וְנִתְחַזַּק

לאחר הקריאה סוגר הספר ומברך:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן
 לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת, וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ
 אַתָּה יְהוָה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

חצי קריש

וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (קהל אמן:) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָהּ
 וַיִּמְלִיד סְלֻכֻתָּיהָ בְּתַיִיבֹון וּבִיּוֹטִיבֹון בְּחַיֵּי רַבָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶלְמָא
 וּבִזְמַן קָרִיב. וְאַמְרוּ אָמֵן: (קהל אמן:)

וְקַהֲל (חזן:) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמֵי:

וַיִּתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹסֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל
 שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיד הוּא. (קהל בְּרִיד הוּא:). לְעָלְמָא מִן כָּל בְּרַבְתָּא
 וְשִׁירָתָא תְּשַׁבַּחָתָא וְנִתְחַמָּתָא דְּאַמִּירֵן בְּעֶלְמָא. וְאַמְרוּ אָמֵן:

מי שבך לתורם ס"ת

ליחיד שכתב ס"ת

לציבור שכתבו יחד ס"ת

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה עם כל קהילות הקודש, הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם וכל אשר להם, **ובפרט (לפלוני בן פלוני) שנתן לכתיבת ס"ת והביאו לקריאה לציבור**, בשכר זה הקב"ה ישמור אותו מכל צרה וצוקה, ומכל נגע ומחלה, ויחולו עליו כל הברכות הכתובות בתורת משה רבינו ע"ה, ויזכה לראות בנים ובני בנים חיים וקיימים ויגדלו אותם לתורה ולחופה ולמעש"ט ואורך ימים ושנים, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו ויתנשאו בעושר וכבוד, ויתעטר בעטרת חכמים, לעבוד את ה' אלקינו באמת ובתמים, ונאמר אמן

מי שבירך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה עם כל קהילות הקודש, הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם וכל אשר להם, **ובפרט אלה שגדרו ונתנו לכתיבת ספר תורה לקריאה לציבור**, בשכר זה הקב"ה ישמור אותם מכל צרה וצוקה, ומכל נגע ומחלה, ויחולו עליהם כל הברכות הכתובות בתורת משה רבינו ע"ה, ויזכו לראות בנים ובני בנים חיים וקיימים ויגדלו אותם לתורה ולחופה ולמעש"ט ואורך ימים ושנים, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם ויתנשאו בעושר וכבוד, ויתעטרו בעטרת חכמים, לעבוד את ה' אלקינו באמת ובתמים ונאמר אמן.

מכבדים בהגבתת הספר ובגלילה

ואומרים:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:

עַל פִּי ייִיָּהּ וְעַל פִּי ייִיָּשָׁעוּ אֶת מִשְׁפָּטָה ייִי שְׁמְרוּ עַל פִּי ייִי כִּיִּד מִשָּׁה:

(תורת ייִי תמימה משיבת נפש עדות ייִי נאמנה מחכימת פתי:)

היתה הקריאה בתורה עם ברכה אומרים יחללו וכו'. לדוד מזמור וכו'

מחזירים הספר וסוגרים הארון

